

Δευτέρα, 14 Οκτωβρίου 2013

Για 3η φορά μετανάστης και απολογισμός

Τον Μάιο του 1989 σε ηλικία 18 ετών αποφάσισα να εγκατασταθώ μόνιμα στην πατρίδα που με τόσο πάθος μου μιλούσαν τόσο οι γονείς μου (και ας έφυγαν πικραμένοι σαν μετανάστες στην Γερμανία την δεκαετία του '60), όσο και οι δάσκαλοι και οι καθηγητές μου στα Ελληνικά σχολεία της Νυρεμβέργης.

Την δεκαετία του '80 άκουγα και διάβαζα επίσης ότι στους σχεδιασμούς της πολιτικής ελίτ της εποχής ήταν να μετατρέψουν την Θεσσαλονίκη σε οικονομική (τρομάρα μας) πρωτεύουσα των Βαλκανίων (ένας λόγος παραπάνω σκέφτηκα να σπουδάσω οικονομικά και οι δουλειές εξασφαλισμένες).

Το 1989 με την άφιξη μου στην Ελλάδα, άκουγα συνεχώς πως για όλα τα δεινά του τόπου μας έφταιγαν οι Αμερικάνοι και κάτι άκουγα για ειδικά δικαστήρια και δισεκατομμύρια δραχμές σε κούτες bangers. Το δικό μου μέλημα τότε ήταν η προσαρμογή μου αφενός στο ελληνικό γίνεσθαι (ένιωσα και πάλι μετανάστης στην ίδια -θεωρητικά- πατρίδα μου, κάτι που φρόντιζαν να μου το υπενθυμίζουν οι συμπατριώτες μου φωνάζοντας με "Λαζογερμανέ") και αφετέρου το δεδομένο ότι έπρεπε να ζήσω πλέον μόνος και μακριά από την οικογένεια μου.

Σήμερα για όλα τα δεινά μας φταίνε οι Γερμανοί και οι κούτες των bangers έχουν εξελιχθεί σε μοντέρνα προϊόντα όπως cd, στικάκια και of shore. Την αυτοκριτική μας βέβαια όλα αυτά τα χρόνια άλλα πολύ περισσότερο σήμερα αποφύγαμε επιμελώς να κάνουμε. Στην Γερμανία ο υπουργός άμυνας πριν δύο χρόνια άλλα και η υπουργός παιδείας πρόσφατα παραιτήθηκαν (θα τους έσβηναν έτσι κι αλλιώς οι γερμανοί ψηφοφόροι στις επόμενες εκλογές) για λόγους ευθιξίας επειδή βρέθηκε ότι αντέγραψαν κάποιες σελίδες στο διδακτορικό τους και στην Ελλάδα: Δεν ψηφίζουμε τον Στεφανόπουλο (ΔΙΑΝΑ) αλλά λίγο αργότερα είναι ικανός για πρόεδρος της δημοκρατίας. Ο σημερινός πρωθυπουργός όταν ίδρυσε την ΠΟΛ. ΑΝ. (1993-1994) δήλωνε απερίφραστα και κατηγορηματικά πως "Δεν επιστρέφω στη Ν.Δ. ακόμα και εάν με καλέσουν για αρχηγό", αλλά και επέστρεψε σαν απλός βουλευτής για να γίνει υπουργός πολιτισμού (και να βολέψει την μισή Καλαμάτα στο νέο μουσείο της Ακρόπολης) και σήμερα ο "σωτήρας" πρωθυπουργός μας.

Η κ. Ντόρα ξέχασε να πληρώσει το τηλεφωνικό της κέντρο στην Siemens (όπως και κάποιοι άλλοι συγγενείς της), όταν όλοι μας γνωρίζουμε πως λειτουργούν οι γερμανικές επιχειρήσεις και τις σχετικές ειδοποιήσεις (Mahnung) που στέλνουν όταν υπάρχει υπόλοιπο. Βέβαια και αυτή πριν ένα χρόνο και λίγο πριν τις πρώτες εκλογές δήλωνε πως

εάν με το νέο κόμμα της δεν καταφέρει να εισέλθει στην βουλή πιάνοντας το 3%, θα αποσυρθεί από την πολιτική. "Αποσύρθηκε" μπαίνοντας πρώτη στο ψηφοδέλτιο επικρατείας στις τελευταίες εκλογές.

Ο μέγας Καραμανλής ο νεότερος αποφασίζει στα δύσκολα να πηδήξει από το καράβι και από τότε ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Είναι γενικώς αποδεκτό πως σε όλες τις χώρες ο μέγας αγώνας μεταξύ των κομμάτων δίνεται για την εξουσία και δη την πρωθυπουργική καρέκλα. Την στιγμή που ο κ. Play Station δήλωνε ότι παραιτείται (ενώ λίγο καιρό πριν είχε ψηφιστεί από τον Ελληνικό λαό) και ότι εάν τον ξανά ψηφίσουμε θα μας φλομώνει στους φόρους, εμφανίζεται ο Παπανδρέου Νο 3 και δηλώνει ότι "λεφτά υπάρχουν" με αποτέλεσμα ο έξυπνος Ελληναράς να του δώσει εκλογικά ποσοστά που σίγουρα έκανε τον λαοπλάνο πατέρα αλλά και τον παππού του να ζηλεύουν από εκεί που βρίσκονται τώρα. Ο ΓΑΠ διόρισε ο ίδιος τον εξωκοινοβουλευτικό για υπουργό τον Παπακωνσταντίνου (αυτός που έχασε το cd) στον υπουργείο οικονομικών, αλλά σαφέστατα στην χώρα μας δεν φέρει καμία απολύτως ευθύνη για την λάθος επιλογή του.

Νομοθέτημα του σημερινού προέδρου του ΠΑΣΟΚ είναι ο νόμος έκτρωμα περί μη ευθύνης υπουργών, ενός νόμου που διαχωρίζει τους Έλληνες πολίτες σε δύο τάξεις και έδωσε την λαβή (ένεκα ατιμωρησίας) σε μέγα σκάνδαλα: Χρηματιστήριο, Ολυμπιακοί αγώνες, δομημένα ομόλογα, μίζες εξοπλιστικών προγραμμάτων και προμηθειών στα Υπουργεία μεταφορών, υγείας κτλ. Να σας υπενθυμίσω την "υπεύθυνη" στάση των δύο κομμάτων εξουσίας σε σχέση με τις κάθε τύπου απεργίες αλλά και τους αγρότες τα τελευταία 24 χρόνια παραμονής μου στην Ελλάδα; Όποιο κόμμα βρίσκεται στην αντιπολίτευση, φροντίζει με δηλώσεις και κινήσεις να παίρνει το μέρος των διαμαρτυρούμενων και να τα ξεχνά όταν είναι κυβέρνηση. Τι μνήμη χρυσόψαρου έχουν οι αλήθεια αυτοί οι κάτοικοι του Ελλαδικού χώρου. Μάλλον πρόκειται αφενός για αφοσιωμένα πρόβατα και αφετέρου για κομματοκοπρόσκυλα τα οποία προσδοκούσαν αλλά και λάμβαναν τελικά ρουσφέτια.

Η κόρη της Ντόρας λαμβάνει δίχως κανένα διαγωνισμό τον ρόλο της καλής σαμαρείτισσας στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό <http://www.newmoney.gr/article/24463/pos-moiraze-o-erythros-stayros-ta-hrimata-toy-eranoy> οικονομώντας 320.000€ ετησίως (στην ίδια εταιρία είναι μέτοχος και ο αδερφός της, ο δήμαρχος Καρπενησίου), ενώ ο αδερφός της Ντόρας, ο Κυριάκος, φροντίζει να πάψει το πρόγραμμα «διαύγεια» <http://www.protagon.gr/?i=protagon.el.politiki&id=28173> και να το αντικαταστήσει με το νέο «αξιοκρατικό» πρόγραμμα «φιλάω κατουρημένες ποδιές» ή «έχω πρασινομπλέ βύσμα». Βέβαια η υποκρισία που υπάρχει σε αυτή την χώρα συνεχίζεται από τον ΣΥΡΙΖΑ που ενώ κατηγορούσε το πρόγραμμα «Διαύγεια» όταν το έφερε στην Βουλή ο Κ. Ραγκούσης (τέως δήμαρχος Πάρου, υπουργός και στέλεχος ΠΑΣΟΚ), σήμερα κατηγορεί και πάλι (ορθός για μένα τώρα) τον Μητσοτάκη για τις αλλαγές που προωθεί. Βέβαια η παράδοση θα συνεχιστεί και κάποια «προβατάκια» εκ Σερρών θα φροντίσουν και για αυτό, διότι τα μικρά τοπικά ρουσφέτια παλαιάς κοπής ήδη ξεκίνησαν: <http://www.ethnos.gr/article.asp?catid=22767&subid=2&pubid=63780338>

Κανείς πολιτικός μας, όλα αυτά τα λαμόγια που ρήμαξαν την χώρα τα τελευταία 40 χρόνια, δεν είχε την ευθιξία να ψελλίσει ένα απλό συγγνώμη (δεν ζητώ βέβαια παραίτηση, πλέον ίσως κινδυνεύω και με φυλάκιση) αλλά έχουν το θράσος να τα ρίχνουν πάντα στους προηγούμενους ή και σε όλο τον λαό λέγοντας ότι μαζί τα φάγαμε. Για μένα προσωπικά είναι ηθικοί αυτουργοί στις περισσότερες από τις 4.000 αυτοκτονίες που έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια στην πατρίδα μας, αλλά από τα «συστημικά», «δημοκρατικά» και «ανεξάρτητα» ΜΜΕ ουδέν σχόλιο, μόνο γαργάρες και γλείψιμο στους πολιτικούς μας. Κανονικά πρέπει να μετονομαστούν σε ΜΜΠ (Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης ή Προπαγάνδας).

Ήρθα με πολλά όνειρα στην πατρίδα μου πριν 24 χρόνια, πιστεύοντας ακράδαντα από την πρώτη στιγμή που πάτησα μόνιμα το πόδι μου στην Ελλάδα, ότι μπορούν να αλλάξουν κάποια πράγματα. Πάντα πίστευα ότι πρέπει όλοι οι πολίτες να προσπαθούμε να βελτιώσουμε κάποιες καταστάσεις, προβαίνοντας σε παρατηρήσεις, προτάσεις βελτίωσης και συμμετοχής στα κοινά. Ακόμη και σήμερα πιστεύω πως το κράτος είμαστε εμείς, οι πολίτες και ότι το κράτος δεν είναι μια έννοια που σε πάρα πολλούς βολεύει να κρύβονται από πίσω, να αποποιούνται των ευθυνών τους και να πίνουν χαλαρά τον φραπέ τους στην καφετέρια ή να σχολιάζουν εκ τους ασφαλούς στον καναπέ του σπιτιού τους. Πάντα βροντοφώναζα ότι για το καλό της πατρίδας δεν πρέπει να επιτρέπουμε εμείς η ψηφοφόροι κανέναν βουλευτή ή Δήμαρχο, με πάνω από δύο θητείες (πλην ελαχίστων εξαιρέσεων), σε καμία περίπτωση να μην ψηφίζουμε τα ίδια επίθετα ή μέλη οικογενειών (ίσως πρέπει να αλλάξουμε και το πολίτευμα μας και να το ονομάσουμε «Ελληνική οικογενειοκρατία») και πολύ περισσότερο όχι αυτούς τους μαϊντανούς που φροντίζουν τα διαπλεκόμενα ΜΜΠ να τους προβάλουν πρωί – μεσημέρι – βράδυ, διότι όλα γίνονται με κάποιο σκοπό. Ο Ελληναράς όμως, φροντίζοντας να προασπίζει μόνο τα ατομικά του συμφέροντα (μέχρι εκεί που φτάνει η ακτίνα από το κατούρημά του) με αντάλλαγμα κάποιο ρουσφέτι έδινε την ψήφο του στα ίδια λαμόγια. Τελικά μάλλον είχαμε τους πολιτικούς που μας αξίζουν και άδικα για ακόμη μια φορά γκρινιάζω. Θα συνεχίσω για λίγο να παραμιλώ όμως, διότι ενώ εγώ προσωπικά ποτέ δεν πήγα σε κάποιον πολιτικό να ζητήσω ρουσφέτι – εξυπηρέτηση, ώστε να κάνω χρήση του «δικαιώματος» να ζητήσω χάρη, την στιγμή που αρκετοί βουλευτές και Δήμαρχοι Θεσσαλονίκης (όλων των αποχρώσεων, διότι ποτέ δεν φόρεσα χρωματιστές παρωπίδες) μου ζητούσαν να προσλάβω κάποια από την πελατεία τους στην εταιρία μου. Έδωσα όλη την ενέργειά μου, τόσο σαν υπάλληλος σε εταιρίες που εργάστηκα αλλά και στον στίβο του “επιχειρείν”, όπου ότι πέτυχα το έκανα βασιζόμενος σε μένα, στους υπαλλήλους μου, τους συνεργάτες μου και πελάτες μας και ποτέ σε κομματικά ή πολιτικά όργανα.

Μετά από 6 χρόνια αναμονής για την ανάκαμψη της πατρίδας, μετά από 2 μνημόνια (οσονούπω το 3ο) και άλλα 2 Ζάπεια, μετά τις αποτυχημένες προβλέψεις υπηρεσιακών αλλά και μη πρωθυπουργών για έξοδο από την κρίση, αναγκάζομαι να μεταναστεύσω και πάλι και αυτή την φορά μόνος (οικογενειακοί - σχολικοί λόγοι δεν μου επιτρέπουν σε αυτή την φάση να πράξω κάτι το διαφορετικό). Τα αισθήματά μου ; Νιώθω βαριά ηττημένος και

ιδιαίτερα στεναχωρημένος διότι όλα τα παραπάνω δεν μπορεί να τα καταλάβει ο Άρης μου
!!!!

Δύο υποσχέσεις:

1) Σαν βαριά ηττημένος και με πεσμένη την ψυχολογία δεν με παίρνει να κράζω και να γράφω επιστολές στους πολιτικούς μας, μιας και θα απουσιάζω το μεγαλύτερο διάστημα από την πατρίδα. Πρέπει στα 42 μου να ξεκινήσω πάλι από το μηδέν και αυτό απαιτεί μεγάλη προσπάθεια.

2) Υπόσχομαι σε όλους τους πολιτικούς που θα επισκέπτονται την Γερμανία και θα πέφτει στην αντίληψή μου, ότι θα τους κάνω ρόμπες σε κάθε ανοιχτή εκδήλωσή τους εκεί (Προσοχή είναι υπόσχεση και όχι απειλή).

.... και ένα συμπέρασμα για το τέλος

Η κρίση λέει δημιουργεί ευκαιρίες. Έτσι είναι, είχα την ευκαιρία να δω ανθρώπους από την πραγματική τους πλευρά και να συμπεράνω το πόσο δύσκολο είναι τελικά για τον άνθρωπο να διατηρήσει την ίδια προσωπικότητα στο «ανέβασμα» ή το «κατέβασμα» του. Λόγω κρίσης απέκτησα (βρέθηκε στο διάβα μου, δεν είχα σκοπό ποτέ να αποκτήσω) έναν σκύλο πριν δυόμιση χρόνια, τον Άρη. Με βεβαιότητα μπορώ να σας πω ότι αδικούμε παράφορα αυτά τα πλάσματα, όταν αποκαλούμε ζώα τους ανθρώπους.

www.sxolio-tubingen.de